

Sygn. akt VII U 151/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy A. A. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania A. A. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 25 listopada 2013 roku znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 151/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 8 października 2013 roku odmówił A. A. (1) przyznania prawa do renty socjalnej na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.), ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 listopada 2013 roku nie stwierdziła u niego całkowitej niezdolności do pracy (k. 20, t. I a.r.).

W odwołaniu od powyższej decyzji A. A. (1) domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i uznania, że jest całkowicie niezdolny do pracy i przyznania na tej podstawie prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu podniósł ma problemy z nauką w szkole związane z ADHD oraz wymaga ciągłej rehabilitacji ruchowej z powodu przebytego porażenia mózgowego. Okoliczności te uniemożliwiają mu znalezienie pracy (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powtarzając argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca A. A. (1) urodził się w dniu (...). Obecnie jest on uczniem Technikum (...) (zaświadczenie k. 9, t. I a.r.).

W dniu 8 października 2013 r. skarżący złożył wniosek o rentę socjalną. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 7 listopada 2013 roku nie uznał wnioskodawcy za całkowicie niezdolnego do pracy (orzeczenie k. 16, t. I a.r.). W

wyniku złożonego przez wnioskodawcę sprzeciwu od w/w orzeczenia Komisja Lekarska w dniu 21 listopada 2013 roku podtrzymała zaskarżone orzeczenie, uznając iż A. A. (1) nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 19, t. I a.r.).

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 25 listopada 2013 roku zaskarżoną decyzję (k. 20, t. I a.r.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż wnioskodawca cierpi na dziecięce porażenie mózgowe lekkiego stopnia, przykurcz przywiedzeniowy bioder, przykurcz ścięgna Achillesa obu kończyn dolnych, niewielki przykurcz zgięciowy prawego łokcia, zaburzenia emocjonalne i behawioralne, niewielkie organiczne uszkodzenie CUN bez otępienia. Sprawność intelektualna skarżącego kształtuje się na poziomie pogranicza normy i upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Stan ten powoduje u A. A. (1) częściową niezdolność do pracy, istniejącą od dzieciństwa i mającą obecnie charakter trwały (opinia biegłego lekarza sądowego z zakresu psychiatrii – k. 40 a.s., opinia biegłego psychologa – k. 32-34 a.s. oraz opinia biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i psychiatrii – k. 18 a.s.).

Obraz kliniczny schorzeń neurologicznych i ortopedycznych u opiniowanego powodują naruszenie sprawności organizmu i obniżenie zdolności do wykonywania pracy zgodnie z osiągniętymi kwalifikacjami, w porównaniu ze zdolnością, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Nie stwierdza się jednak takiego naruszenia, które skutkowałoby orzeczeniem całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy ani koniecznością stałej pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego i pełnieniu ról społecznych – skarżący porusza się samodzielnie, prezentuje chód wydolny, symetryczny. Sprawnie się ubiera i rozbiera, bez pomocy innych. W kontakcie logiczny, zachowuje prawidłową orientację auto i allopsychiczną (vide uzasadnienie opinii k. 18 a.s.).

Jak wynika z ekspertyzy sądowo – psychologicznej z dnia 30 lipca 2014 roku u skarżącego sprawność intelektualna pozostaje na pograniczu normy i upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, zdiagnozowano również cechy niewielkiego organicznego uszkodzenia CUN bez otępienia oraz zaburzenia emocjonalne i behawioralne. Opiniowany nie jest zatem osobą chorą psychicznie i nie wykazuje zaburzeń myślenia charakterystycznych dla psychoz, nie jest też osobą upośledzoną umysłowo, choć ma nieco obniżoną sprawność intelektualną., Stan ten wymaga farmakoterapii i oddziaływań terapeutycznych, nie sprowadza natomiast całkowitej niezdolności do pracy a jedynie częściową niezdolność do pracy (k. 32-34 oraz k. 40 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na wnioskach opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu: neurologii, ortopedii i psychiatrii. Biegli przebadali wnioskodawcę, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i szczegółowo omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy. Wzięli pod uwagę fakt, że skarżący od dzieciństwa jest cierpi na zaburzenia psychiczne oraz schorzenia neurologiczne i ortopedyczne związane z dziecięcym porażeniem mózgowym, jednakże stanowczo wykluczyli, aby okoliczności te dawały podstawę do ustalenia u niego całkowitej niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w treści przywołanych opinii zostały wystarczająco i w sposób przekonujący uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał, że opinie te przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99). Zauważyć tym miejscu należy, że wnioskodawca nie zgłaszał zastrzeżeń do żadnej z tych opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. A. (1) nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Rentę przyznaje się na stałe – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała (art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy), bądź na wskazany okres – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.07.2011r (I UK 6/11, LEX nr 1026617) wskazał, że całkowita niezdolność do pracy, będąca przesłanką prawa do renty socjalnej, może wprawdzie powstać po upływie okresów wskazanych w art. 4 ust. 1 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej, ale dla nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, aby przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (choroba) - powodująca całkowitą niezdolność do pracy - powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej. Norma prawna wynikająca z art. 4 ust. 1 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej dotyczy zarówno sytuacji, gdy całkowita niezdolność do pracy powstała jednocześnie z naruszeniem sprawności organizmu, jak i sytuacji, gdy powstała w okresie późniejszym. Całkowita niezdolność do pracy musi być spowodowana (pozostawać w związku przyczynowym z) naruszeniem sprawności organizmu, które powstało w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej. Przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej nie są więc spełnione zarówno wtedy, gdy określone naruszenie sprawności organizmu powstało w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej, ale nie spowodowało całkowitej niezdolności do pracy, jak i wtedy, gdy określone naruszenie sprawności organizmu spowodowało całkowitą niezdolność do pracy, ale powstało po upływie okresów wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej. Do nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, żeby przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (choroba) - powodująca całkowitą niezdolność do pracy - powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 r. o rencie socjalnej.

Z opinii biegłych lekarzy wynika, że u A. A. (1) brak jest obecnie całkowitej niezdolności do pracy, a zatem brak jest podstaw do ustalenia prawa do renty socjalnej. Stan jego zdrowia został oceniony zarówno pod kątem zdiagnozowanych u niej schorzeń rozpatrywanych odrębnie, jak i całościowo. Nie można oczywiście pominąć występujących naruszeń sprawności organizmu, które niewątpliwie powstały w dzieciństwie i nadal ograniczają funkcjonowanie skarżącego, ale jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.01.2011r (I UK 240/10, M.P.Pr. 2011/6/321-322) pojęcia "całkowita niezdolność do pracy" i "naruszenie sprawności organizmu" nie są tożsame. Istniejące naruszenia sprawności organizmu nie zawsze powoduje całkowitą niezdolności do pracy. Tak też wskazali biegli lekarze sądowi, uznając iż wnioskodawca jest obecnie osobą częściowo niezdolną do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami.

W tym stanie rzeczy decyzję organu rentowego odmawiającą A. A. (1) przyznania prawa do dochodzonego świadczenia należy uznać za prawidłową, zaś odwołanie od niej oddalić.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.